

Gustavo A. Becquer verseiből.

Spanyolból fordította: Barna János.

DAL.

Ha kilőtték a nyilvesszőt,
Mint a villám tova száll;
Ki tudná azt megmondani
Nyugalmat majd hol talál?

A száraz kis falevél mit
Letép a szél zordonúl,
Ki tudná azt megjósolni
Sírhanat reá hol borul?

A hullámot űzi a szél
Át a zúgó tengeren;
Partot érve, hol lel révre,
Ki mondja meg ezt nekem?

Reszket a fény, lobog a láng,
Ki tudná azt előre,
Mikor lobban utolsót föl;
S kialszik majd örökre?

Én is szintén ilyen vagyok,
A sors kerget szüntelen;
Honnan jöttem, hová megyek?
Még csak nem is sejthetem.

A HIR.

Mikor elmondták úgy éreztem én,
Hogy a szívemet tör járta által:
És küzdöttem egy percig kábultan
Az ájulással.

Sötét éj szakadt reám hirtelen,
Majd elöntött a düh és fájdalom:
Megértettem mért kell néha sírni
Vagy ölni vakon.

Nagy fájdalomam kissé elpihent,
Alig tudtam pár szót kiejteni:
Ki hozta ezt a hirt. Egy hű barát!
Jót tett velem megköszöntem neki.

*

SZERELMES ÉNEK.

Ha a kék harangvirág megrezdül
Fönt a balkonodon,
Azt hiszed, hogy a szél bűgva zendül:
Sejtelmes hangokon;
Pedig, hol a rács lombsátra terül,
Ott én sóhajtozom.

Hogyha fölszendül visszhangos szózat,
Meghal rögtön a csend,
S azt hiszed, hogy a kiáltó szó csak
Édes nevedtől cseng;
Pedig én vagyok egyedül ott csak,
Aki érted eseng.

S ha leszáll az est, beáll az alkony,
Szíved vadúl dobog,
És úgy érezed, hogy szép ajkadon
Egy csók tüze lobog;
Tudd meg, a lelke, követve vakon,
Köröfted ott bolyong.

